

[Bolvig]

blev udtrykt fra kristeligt folkepartis side. Jeg håber, at det vil give sig udslag i praktiske handlinger.

Det er vel egentlig de færreste bekendt, at den hvide opposition i Sydafrika ved det sidste valg fik ikke mindre end 42 pct. af stemmerne. Ganske vist var der to oppositionspartier, men det parti, som især vender sig mod regeringens apartheidpolitik, forventes at blive det største oppositionsparti efter valget, der bliver afholdt den 30. november, og The Progressive Party opnåede ved det sidste kommunalvalg at blive det største enkeltparti i Johannesburg. Det giver mig anledning til at tro, at disse hvide modstandere trods alt har så stærkt et støttepunkt i den sydafrikanske befolkning, at ved støtte fra den vestlige verden skulle der være en mulighed – om end måske kun en svag mulighed – for at ændre systemet på Afrikas sydspids ad fredelig vej.

Litha Christiansen (VS):

Jeg vil kun kort kommentere det forslag, der nu ligger til en FN-resolution om sportsboykot mod Sydafrika.

Udenrigsministeren gav udtryk for, at man tilsyneladende ikke rigtig ved, på hvilket ben man skal stå, og samme indtryk fik man også af hr. Robert Pedersens indlæg. Denne usikkerhed må overraske mange og ikke mindst den danske fagbevægelse, som sammen med de øvrige nordiske fagbevægelser kræver langt mere drastiske skridt over for Sydafrika, end en sportsboykot kan indebære. Faktisk har fagbevægelsen i Norden stillet krav om stop for nyinvesteringer i Sydafrika.

Jeg vil derfor gerne spørge udenrigsministeren, om man agter at stemme for FN-resolutionen, hvis ingen tekniske problemer stiller sig i vejen. Spørgsmålet kan besvares med et ja eller et nej.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget. Jeg vil gerne sige i anledning af det, hr. Gert Petersen sagde, at jeg var glad for det indlæg, der kom her, fordi det bekræftede det, som jeg indrømmer at hr. Gert Petersen også sagde i sit første indlæg, nemlig at tale om neutronbomben som ét af mange våben. Det, jeg vendte mig imod, var, at hr. Gert Petersen som indledning til sit første indlæg sagde, at

det var umuligt at få en udtalelse fra mig. Der måtte jeg henvise til, at jeg havde besvaret to spørgsmål her i salen. Jeg har lige haft lejlighed til at se hr. Gert Petersens begrundelser igennem. Disse spørgsmål handler udelukkende om dette ene våben. Det var det, jeg vendte mig imod. Jeg mener, at det er rigtigt, som det siges her i dag, at det må ses i sammenhæng.

Når hr. Gert Petersen siger, at jeg ikke har udtalt mig om, hvorvidt det har været med til at sætte en kaprustning i gang eller ikke, så vil jeg henvise til, at jeg netop før sagde, at én af de ting, vi satte spørgsmålstegn ved fra regeringens side i forbindelse med den produktion, der altså ikke er begyndt endnu, var, hvilken virkning det ville have på afspændingen. Det kan man have delte meninger om, men jeg er i hvert tilfælde meget usikker, og det har vi ikke lagt skjul på fra regeringens side at vi var. Jeg har altså ikke sagt, at man alene fokuserer, for nu at bruge det fine udtryk, men det er det, hr. Gert Petersen har gjort ved de lejligheder, hvor han har spurgt mig.

Så er jeg også taknemlig for det, hr. Gert Petersen sagde om nedrustningsgruppen. Jeg vil gerne for en ordens skyld sige – men det ved hr. Gert Petersen jo også – at det ikke betyder, at vi ikke har arbejdet med dette spørgsmål tidligere, men, for at bruge den vending, som hr. Gert Petersen brugte: han forstod, at vi forberedte os på gerne at ville spille en rolle i forbindelse med den særlige samling. Det er præcis, hvad vi gerne vil, og hvad vi forbereder os til, og det er med det formål, vi har sat dette helt ekstra arbejde i gang.

Så synes hr. Ib Nørlund stadig, at vi gør for lidt ved Sydafrikatingene. Det, jeg har givet udtryk for, er alene følgende: når vi i EF, også i den nordiske gruppe, også over for andre, presser meget stærkt på, så møder man jo af og til den opfattelse: skulle vi nu ikke lette presset lidt på Sydafrika, indtil vi får klaret Zimbabwe, indtil vi får klaret Namibia, men så har vi sagt i den nordiske kreds, i EF og andre steder, hvor vi har været og har haft lejlighed til at sige disse ting, at det skal vi netop ikke. Det er også opfattelsen i EF.

Det, vi vil have lov til at overveje, er, at vi ikke alene gør noget, der kan udtrykkes smukt i ord, men at vi også laver noget, der